TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office 7th and Commercial St., opposite Post Office

Post Office Address: Toveri, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen ja Geo. Gratchef (vastaava)

Phones: Office 365; Editorial Department 832.

Entered as second-class mail matter July 13, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Rahamiesten konferenssi ja aseistariisumiskonferenssi

Aikaisemmin on jo puhuttu siitä, että maailman imperialistit tulevat marraskuun 11 p. kokoontumaan Washingtoniin, D. C., esittämään aseistariisumisilveilyä. On myöskin selosteltu, mistä siellä tulee kysymys ja mikä homman todellisena tarkotusperänä on. Jotta puuha tulisi täydelliseksi, ovat Amerikan yhtyneen rahapääoman edustajat katsoneet asiaan kuuluvaksi järjestää samaksi ajaksi erään toisenkin konferenssin, johon tulevat ottamaan osaa maailman huomatuimmat rahamiehet ja niitten yhtymät. Toisin sanoen Washingtoniin puuhataan koolle samaksi kerraksi ne, jotka maailman imperialistien puolesta sotia käyvät ja ne, joitten etujen puolesta sotia käydään. Kumpikin homma on saanut alkunsa Yhdysvaltain liittohallituksen kongressista, joka tällä kertaa virallisesti edustaa maailman voimakkainta imperialistista mahtia.

Emme pitemmältä koskettele aseistariisumiskonferenssia, mutta luokaamme sen sijaan lyhyt silmäys pankkiirien konferenssiin siinä valossa kuin siihen liittohallituksen senaatissa esitetyt seikat edellyttävät:

Kapitalistisen maailman taloudellinen elämä on lamaannustilassa, kauppa ei lyö leiville, teollisuus on seisauksissa ja yhä laajemmat ja taajemmat kansanjoukot alkavat napista. Kaikkivaltiasta kultaa on Yhdysvaltoihin kasaantunut hirveät määrät, toiset puolet koko maailman kultavarastoista, mutta sillä ei ole sinänsä mitään merkitystä, ellei sitä saada liikkeelle. Vanhat menettelytavat eivät riitä pulmasta selvittämään ja siksi on keksittävä uusia.

Europan voittajamaittenkin taloudellinen elämä meni sodan aikana rappiolle ja sodan jälkeinen aika on täydentänyt tätä prosessia arveluttavan lähelle romahdusta. Siihen ei kuitenkaan saa asioita päästää, sillä mitä merkitystä silloin olisi Yhdysvaltoihinkaan kasaantuneella hirvittävällä kullan määrällä? Jos Yhdysvallat kultaansa vartioi kuin verikoira, saattaa muu maailma olosuhteitten pakosta jättää Yhdysvallat kultakasansa päälle ja alkaa järjestää asioita ilman sitä. Siinä vaara, jota ajoissa on lähdettävä torjumaan.

Kulta on siis saatava liikkeelle, mutta siinäkin on meneteltävä niin, että Yhdysvaltain kasaantunut rahapääoma säilyttää mahtiasemansa ja että se saavuttamaansa asemaa edelleenkin vahvistaa ja saattaa lopunkin maailmasta välittömästi valtansa alle.

Asiaa on vahvasti kaikesta päättäen pohdittu ja lopuksi on se kiteytynyt seuraavanlaiseen esitykseen:

On perustettava kansainvälinen pankkilaitos. Yritys on uusi. Toisin sanoen sillä ei ole aikaisemmin kokeiltu. Siksi siihen on Yhdysvaltain hallituksen sijoitettava tarpeeksi paljon pääomaa, jotta sitä voitaisi pitää koko hommasta vastuunalaisuudessa. Sen tulee sijoittaa yritykseen $1,300,000,000, josta kolmannen osan kullassa ja loput ulkomaitten bondeissa, joita sen käsiin on joutunut. Jotta yrityksessä Amerikan pankkiirienkin voitaisi sanoa olevan matkassa, on niitten lunastettava pääomasta $200,000,000 ja loput $900,000,000 tarvittavasta $2,400,000,000:n pääomasta tarjotaan kaikelle maailmalle yhteensä.

Tämä pankkilaitos painattaisi n. s. kansainvälistä rahaa, olisi välittäjänä kaikissa kansainvälisissä raha-asioissa, kauppaa voitaisi uudelleen taasen ryhtyä käymään ja kulta virtaisi siitä huolimatta samaan suuntaan kuin mihin se viime vuosina vastustamattomasti on kulkeutunut. — Siis kaikin puolin oiva suunnitelma!

Täten kasaantunut Yhdysvaltain rahapääoma, joka täällä kaikkia asioita kirjaimellisesti johtaa, olisi eittämättömästi määräävässä asemassa. Liikettä voitaisi alottaa taasen uusilla perusteilla ja kapitalistinen yhteiskuntajärjestelmä alkaisi uudelleen virota siitä kuolemantaudista, johon se sodassa äskettäin sairastui. — Kunpa nyt vain kaikki maailman rahamiehet saataisi koolle ja kunpa ne nyt vain ymmärtäisivät etsikkoaikansa koittaneen!

MAANVILJELIJÄIN "KADEHDITTAVA ASEMA"

Muuan maanviljelijä tässä pieni aika sitten tarvitsi saada lainan — niinkuin heistä niin moni tarvitsee. Hän kääntyi erään kiinteimistölainaajan puoleen, joka hänen kirjeisiinsä vastasi näin:

"Kirjeeseenne t.k. 19 päivältä haluamme vastata että jos teidän 155 eekkerin farminne huomataan tarkastuksessa kaikin puolin hyväksi, annamme teille 18,000 dollarin laina viideksi vuodeksi 6 ja puolen prosentin korolla, joka on maksettava puolivuosittain, ja sen lisäksi vaadimme vielä välittäjäpalkkiota 7 prosenttia käteisessä."

Tämä merkitsee että maanviljelijän on maksettava tässä tapauksessa 1,260 dollaria hyvitystä siitä, että hänelle suvaitaan antaa laina. Ja tällainen on vallan tavallista.

Rahanlainaajat tietävät saaneensa farmareista sellaisen otteen, jota farmarit eivät voi murtaa. Siksi ne imevät maanviljelijöistä irti kaiken, minkä vain ilkeävät.

Mutta usein kuulemme suomalaistenkin ihailevan ja kehuvan Californian hedelmänviljelijöiden "kadehdittavaa asemaa." Sinne, sinne sitä pitäisi päästä.

Sieltäkin olisi useitakin vähemmän ihailtavia esimerkkejä. Kuitenkin tyydymme esittämään tässä vain yhden.

Oakleyssä, Californiassa, ovat pähkinän- ja mantelinviljelijät tavattoman huonossa asemassa. Viime vuoden sato on melkein kokonaan myymättä. Tämän vuoden satoa tuskin kannattaa korjata. Muuankin 30 eekkerin mantelinviljelyksen omistaja ei aijo koskeakaan tämän vuoden satoon. Toinen aikoo korjata vain viisi eekkeriä. Eikä ole minkäänlaista toivoa edes tulevaisuudestakaan. Manchuriasta tuotetaan manteleita tänne puolella sentillä naulalta. Sellaisen kanssa ei amerikalainen farmari voi kilpailla.

Näillä tällaisilla farmareilla on 30 tuhannen dollarin työpaikka, mutta eivät voi saada palkakseen edes niinkään paljoa kuin tavallinen $2.50 jätkä — jos nimittäin tämä jätkä sattuu nykyään saamaan työtä.

Tällaiset se on farmarien "kadehdittava asema". Ja sen he tietävät, tietävät oman kurjan asemansa, mutta eivät usko sittenkään asioiden näin olevan. He luulevat syyn olevan muualla kuin siellä, missä se on. He syyttävät omia yksityisiä epäedullisia olosuhteitaan, ja luulevat että asema olisi toisenlaisilla seuduilla, toisenlaisissa ilmastoissa, toisenlaisten tuotteiden viljelyksessä, parempi. He eivät usko että se on kapitalistinen järjestelmä, joka heitä on alkanut entistä lujemmin puristaa — ja se puristaa heitä samalla tavalla kaikkialla.

SOTILAAT JA VOITTOILIJAT

Eräs californialainen toverilehti kirjottaa yllämainitulla otsikolla:

Entiset sotilaamme saavat käytännöllistä opetusta luokkataistelussa. "Bonuksia" jaeltiin anteliaasti sodan aikana. Täällä Oaklandissakin oli muutamia sellaisia, joita me luulimme velvollisuutemme vaativan tuoda päivänvaloon, ja meidät vangittiin sen takia. Biljoonia pantiin menemään hallituksen varoja lainkaan pelkäämättä vararikkoa, mutta nyt — — —

Yhdysvaltain rahaston sihteeri Mellon antoi varotuksen ja heti paikalla kaikki maamme veronmaksajat valtasi kauhu.

Katsokaas.

Vararikko uhkasi hetkisen maatamme.

Mutta — — —

Samana päivänä, jolloin Mellon julisti maailmalle että jos heinäkuulla 1922 neljälle miljoonalle entiselle sotilaalle annetaan 50 dollaria jokaiselle, tulisivat haaskalinnut kalvamaan sen maan luita, jota ennen kutsuttiin Yhdysvalloiksi — samana päivänä julisti hän maailmalle että hän tulee maksamaan tämän maan rautateille niin pian kuin suinkin voi tämän maan rahastosta 500,000,000 dollaria.

Ja nytpä nousee kysymys:

"Jos maamme tekee vararikon, kun entisille sotilaille maksetaan 200,000,000 dollaria, niin miksi se ei tee vararikkoa, kun rautateille maksetaan 500,000,000 dollaria?"

Hyvin kohtuullisen arviolaskun mukaan ovat rautatiet saaneet valtiovaroista vuodesta 1918 lähtien yhteensä 4,000,000,000 dollaria. Sitä paitsi ei ole unohdettava että ne ovat velkaa hallitukselle 800,000,000 dollaria.

Ero on sotilaan ja voittoilijan välillä. Ero on monenkinlainen.

— "Tämän muutosprosessin (pääomien kasaantumisen) kaikki edut itselleen vaativain ja monopoolikseen ottavain pääomavaltiaiden luvun yhä vähetessä kasvaa kurjuuden, sorron, orjuutuksen, rappeutumisen ja riiston, mutta myös tyytymättömyyden määrä yhä laajenevan ja itsensä kapitalistisen tuotantoprosessin koneiston kouluuttaman, yhdistämän ja järjestämän työväenluokan keskuudessa. Pääomamonopooli tulee sen tuotantotavan kahleeksi, joka sen kanssa ja alaisena on kasvanut. Tuotantovälineitten keskitys ja työn yhteiskunnallistuttaminen saavuttavat pisteen, jolloin ne eivät enää sovi yhteen kapitalistisen kuorensa kanssa. Kapitalistisen yksityisomistuksen hetki iyö. Pakkoluovuttajat pakkoluovutetaan... Kapitalistinen tuotanto synnyttää luonnonkehityksen välttämättömyydellä oman vastakohtansa." — Kirjasta "Karl Marx".

— "Muistan, miten sodan aikana meille esitettiin muuan lakiehdotus, jolla luovutettiin 740,000,000 dollaria "hätätilaa" varten. Eräs senaattori pyysi silloin saada tietää miten tämä 740,000,000 dollaria — jonkun lentokoneen takia — tullaan kuluttamaan. Samalla halusi hän sisällyttää lakiin muutamia sanoja, jotka olisivat taanneet tämän suuren rahamäärän käyttämisen oikein. Hänelle sangen kohteliaasti, mutta jyrkästi, sanottiin: "Istu alas; tämä on hätätilanne; ei saa kysellä; ettekö voi luottaa muihin ihmisiin?" Me luotimme muihin ihmisiin siinä määrässä, että luovutimme rakentamista varten, ja tämän luovuheille 740,000,000 dollaria lentokoneen tuksen seurauksena mikään muu ei ikinä lentänyt kuin — tuo raha." — Senaattori La Follette.

— Kuten tunnettua, on Norjan Suurkäräjät päättänyt lahjottaa 700,000 kruunun arvosta elintarpeita Venäjän katoseutujen asukkaille. Tämän kunnioitettavan teon yhteydessä ei kuitenkaan ole haitaksi mainita seuraavastakin Norjan vallassaolijain "aputoiminnasta". Noin vuosi sitten lähetettiin Tukholmasta Vardön kautta Venäjälle joukko lääkeaineita. Norjan tulliviranomaiset pidättivät kuitenkin lähetyksen ja makaa se vieläkin Vardön tullikamarissa. Lähetyksen pidättämiseen ei ollut mitään järjellistä syytä, siinä kun oli selvä osote ja lähettäjällä lisäksi todistus siitä, että se oli osotettu neuvostohallituksen lukuun. Jos mainitut lääkeaineet saataisiinkin nyt irti, joutuisi neuvostohallitus niistä maksamaan niin paljon vuokraa Vardön tullikamarille, että se nousisi yli lähetyksen alkuperäisen arvon. Sellaista on se porvarillinen hyväsydämisyys!

— Äskettäin kongressin alahuoneessa hyväksytty tullitariffi on tietenkin rahapääoman laatima. Sitä ei kukaan edes epäilekään. Ja sen näkee sangen helposti, kun vähänkään miettii sen määritelmiä.

Sokerin tulliksi määrää tariffi 1.6 senttiä naulalta. Mutta lisäyksenä on kohta, joka kuuluu: "Sokeritehtailijat voivat kuitenkin tuottaa maahan sokeria kaksi kertaa niin paljon kuin kotimaassa valmistavat ja heidän ei tarvitse maksaa tullia enempää kuin 1.2 senttiä naulalta."

Tämä 0.4 sentin ero naulalta tekee vuosittain kaksikymmentä miljoonaa dollaria, jotka sokeritrusti — joka on yhdistyneen pääoman kiinteä, eristämätön osa — suorastaan ottaa hallituksen rahoista, ja pistää omaan taskuunsa.

— "Berliner Tageblatt" kertoo, että 124,854 Suur-Berliinissä asuvasta vaimosta ja lapsesta, jotka mailmansodassa menettivät huoltajansa, noin kaksi kolmasosaa on puutteen johdosta sairastunut keuhkotautiin. Maalis—kesäkuussa kuoli näistä vaimoista virallisen tilaston mukaan 84, mitä on asevelvollisten vaimojen nuoruuteen katsoen pidettävä suurena kuolevaisuutena. Leskien toimeentulo on yleensä hyvin vaikea, sillä valtion puolesta maksettavat eläkkeet eivät nykyisten hintojen vallitessa ole riittäviä. Suuri osa heistä elättää itseään ja lapsiaan käsitöillä, ansaiten ahkerasti työskentelemällä 3—4 markkaa tunnissa. (Yksi Saksan markka 1¼ senttiä.)

S. S. JÄRJESTÖ

S. S. JÄRJESTÖN TOIMEENPANEVALLE KOMITEALLE.

Alustus S. S. Järjestön liittämisestä American Labor Allianceen.

Ashtabula Harborin S. S. Osasto esittää, että S. S. Järjestön toimeenpanevan komitean on ryhdyttävä toimenpiteisiin S. S. Järjestön yhdistämiseksi vastaperustettuun American Labor Allianceen. Ymmärtäessämme S. S. Järjestön säännöissä, 7 luvun toisen (2) pykälän tulkintaa, joka koskee järjestön toimeenpanevan komitean tehtävää yleisäänestyskysymyksissä. Katsomme yllämainitun komitean yleisäänestysalotteen nopeammaksi ja käytännöllisemmäksi kuin sen, että jokin osasto sellaisen tekisi. Siis Ashtabulan Harborin S. S. Osasto esittää, että S. S. Järjestön toimeenpaneva komitea asettaa yllämainitun yhdistymiskysymyksen järjestön osastojen kesken yleisäänestyksellä ratkaistavaksi.

Perustelut:

Silloin kun olimme pakotettuja eroamaan Amerikan sosialistipuolueesta, sen taantumuksellisen kannan takia, käsitimme — sillä kertaa — menettäneemme varsinaisen yhdyssiteen amerikalaisen työväenliikkeen kanssa. Mutta järjestön edustajakokous teki samalla ymmärrettäväksi, että meidän on otettava osaa sellaisten työväenliikkeiden toimintaan, jotka tunnustavat puhtaat luokkataistelu periaatteet.

Ja koska käsitämme ettei mitkään ryhmät ryhminä ole kyllin tehokkaita ottamaan osaa laajakantoiseen luokkataisteluun, niin siksi mielestämme onkin tarpeellista koota kaikki kansalliset ynnä muut ryhmät yhdeksi suureksi ja yhtäläiseksi luokkataistelu järjestöksi ja vaikutusvaltaiseksi agitatsionityön edistäjäksi.

Nykyinen tilanne on edullinen agitatsionityölle. Työtätekevän luokan pohjakerrokset ovat kuohuvassa tilassa. Laajakantoista kiihotustyötä on tehtävä. Voimat on yhdistettävä ja sitävarten onkin perustettu American Labor Alliance.

Niin pitkälle kuin olemme ehtineet tutustua yllämainitun liiton ohjelmaan, niin katsomme sen edistävän Kolmannen Kansainvälisen hyväksymiä menettelytapoja ja niinollen katsomme voivamme siihen yhtyä.

Hyväksytty Ashtabulan Harborin S. S. Osaston kokouksessa 11 p. elokuuta 1921.

Toivo Lahti, puheenjohtaja.
Kalle Soini, kirjuri.
Ashtabula Harborin S. S. Osasto.
K:tta Matti Anderson, järjestäjä.

Calif. Aluekomitean pöytäkirjoja

tehty Californian S. S. Järjestön Aluekomitean kokouksessa elok. 10 p. 1921.

Saapuvilla olivat Justen, Salo ja Ruis; väliaikaisena puheenjohtajana toimi Justen, pötäkirjaa piti allekirjottanut.

Edellisen kokouksen pöytäkirja luettiin ja hyväksyttiin.

Kirjevaihtoa Fort Braggista, jossa tiedotettiin kesäjuhlain järjestelystä ja ajasta, joka on sovitettu neuvottelukokousta varten. Kokousajaksi on asetettu 5 p. syyskuuta kello yhdeksältä aamulla. Kirjuri vakuutti tästä jo osastoille ilmoitetun kehoituksella toimia kokouksen suhteen. Hyväksyttiin.

Toverista tullut kirjelmä luettiin ja jätettiin lähemmin harkittavaksi seuraavassa kokouksessa.

Reedleyn toverien pyynnöstä lähetti kirjuri V. Niskasen, aluekomiteaile jättämän kirjallisuuden Reedleyhin myytäväksi, hyväksyttiin.

Päätettiin maksaa Toveriin ilmotuslasku $2.00.

Keskusteltiin alustavasti akitatsioonityön virkistämisestä alueen osastoissa. Kysymys otetaan uudelleen harkittavaksi seuraavassa kokouksessa.

Seuraava kokous pidetään elokuun 13 p. kello 2 päivällä.

Vakuudeksi:

Nestor Mattson, puheenjoht.
Afred Ruis.

PÖYTÄKIRJA

tehty S. S. J. Californian aluekomitean kokouksessa elok. 12 p. 1921.

Saapuvilla: Mattson, Nousiainen, Justen, Salo ja Ruis; puheenjohtajana Mattson.

Luettiin kahden edellisen kokouksen pöytäkirja, jotka hyväksyttiin.

Alueen osastoilta saapuneiden selosten johdosta velvotettiin kirjuri tekemään lausunnon toveri Brustlan puhujamatkasta alueen osastoissa.

Komitea, johon kuului Justen ja Mattson teki selkoa toimistaan soittajain saannista Fort Braggin kesäjuhlille ja oli kummaltakin puolen lahtea luvassa soittajia mukaan lähtemään fort-braggilaisten avuksi pitämään soittopuolta yllä juhlilla

Keskusviraston kirjelmä ja sen mukana lähetettyjä ohjeita puhujille luettiin ja jaetaan ohjeet osastoille.

Pacific Development Societyn kirjelmä koskien sanomalehtien ja kirjallisuuden levittämistä antoi aihetta perusteelliselle ja vakavalle keskustelulle, josta päätökseksi muodostui, että ei katsota täysin vastaavaksi lähettää nyt tupa-agitaattoria lehti- ja kirjallisuudenmyyntityöhön, mutta koetetaan saada osastojen kirjallisuuskomiteat entistään tehokkaammin toimimaan ei vain haaleilla, mutta kaikkialla missä se on mahdollista pääsemällä yhteyteen suomalaisten kanssa. Agitatsionikomiteat ja puhujarenkaat ovat yhdistettävä erikoisesti kirjallisuuden ja lehtien levitystarkotuksessa ja päätti aluekomitea antaa lisäpalkkiota 50c jokaisesta uudesta Toverin ja Toverittaren koko vuoden tilauksesta ja 25c jokaisesta puolenvuoden tilauksesta syyskuun ensimäisen ja joulukuun viimeisen päivän välillä tänä vuonna.

Kirjuri velvotettiin kirjelmällä selostamaan asiaa kirjallisuuskomiteain jäsenille.

Kirjuri velvotettiin painostamaan agitatsionityön tärkeyttä osastoille, että järjestävät agitatsionikomiteat ja puhujarenkaat säännöllisesti toimimaan.

Vakuudeksi, A. RUIS.

Ylläolevan pöytäkirjan olemme tarkastaneet ja huomanneet sen oikeaksi.

J. E. Justen. O. Salo.

JUTUN JATKOA

"Moraalitonta" ja moraalitonta

Geraldine Farrar on hakenut avioeroa miehestään, Lou Tellegrenistä, joka myöskin on näyttelijä. Tämän johdosta ovat porvarilehdet puhuneet jälleen yhtä ja toista — ovatpa puhuneet moraalistakin. Farrar syyttää miestään m.m. laiskuudesta ja siitä, että hän on elänyt vaimonsa ansioista. Tämän johdosta sanoo muuankin erittäin mielellään "kasvatustyötä" tekevä porvarilehti:

"Kuka tahansa, joka pyrkii elämään toisten työn tuloksista, ei ansaitse edes elää. Moraalimme ehdottomasti kieltää sellaisen ihmisten keskuudessa — ja eläinten keskuudessa se on mahdottomuus. Geraldine Farrarin sanojen mukaan on Lou Tellegren liiaksi ylpeä tehdäkseen työtä, mutta ei liiaksi ylpeä eläkkeen vaimonsa ansioista."

Sillä lailla.

Muuten meidän persoonallisten mielipiteittemme mukaan on aivan samantekevää pitääkö Geraldine Farrar miestä, vai sylikoiraa. Emme innostu, vaikka hän pitäisi molempia. Sanovathan naissukupuolen erikoistuntijat että naisella täytyy olla joku, johon hän hellyytensä ja rakkautensa valaa. Ja toisilla kuuluu näitä tällaisia tarpeita olevan enemmän kuin toisilla. Sen vuoksi emme lainkaan halua riidellä siitä.

Emme myöskään aijo riidellä tuota porvarillista lehteä vastaan, kun se sanoo: "Kuka tahansa, joka pyrkii elämään toisten työn tuloksista, ei ansaitse edes elää." Senkin myönnämme että inhimillisyys kieltää sellaisen ja että se eläinten keskuudessa on mahdottomuus. Sillä erotuksella vain, että mielellämme asettaisimme tuon sanan "eläinten" tilalle sanan "luonto". Silloin olisi sanonta selvempi ja käsittäisi samalla sen lain, joka kaikenlaista elämistä koskee.

Luonnotonta — vastoin luonnonlakeja — on kenenkään elää toisten työn tuloksista. Siitä olemme tuon porvarillisen sanomalehden kanssa aivan samaa mieltä.

Tuo sanomalehti on aivan oikeassa. Se on porvariluokan sanomalehti ja kun se puhuu ihmisistä, ei sen mieleen juolahdakaan tarkottaa ketään muita kuin kapitalistiluokan jäseniä. Jos se pitäisi ihmisinä työväenluokkaa, niin se ei voisi noin puhua — siitä yksinkertaisesta syystä, että koko kapitalistiluokka on mahdollinen vain sen takia, että se elää työväenluokan työn tuloksista. Eikä se voi puhua sitä perustaa vastaan, jota ilman ei se eikä koko sen edustama luokka voisi tulla kysymykseenkään.

Ja siinäkin, että työväenluokka ja sen jäsenet eivät ole ihmisiä, siinäkin me olemme tuon porvarillisen sanomalehden kanssa samaa mieltä.

Ja tähän haluamme lisätä: Eikä työväenluokan jäsenistä koskaan tulekaan ihmisiä ennenkuin kapitalistiluokan jäsenet pannaan työhön — kaikki, joka sorkka, tuokin sanomalehden toimittaja, hyödylliseen työhön.

Se on toisin sanoen: Me työläiset emme voi toivoa saada minkäänlaista ihmisoikeutta ennenkuin olemme heittäneet niskoiltamme meidän työmme tuloksista elävän loiseläjä luokan — kapitalistiluokan.

Rukoilkaamme

Pitäkää noin 12 tuuman päässä vaakasuorasti silmienne edessä kirkas hopeadollari ja sanokaa harvaan ja hartaasti:

"Kaikkivaltias dollari. Kaikista jumalista olet sinä ainoa, jonka palvelijat eivät ole ulkokultaisia.

Muita jumalia me palvelemme kielellämme ja huulillamme, sinua me palvelemme koko ruumiillamme.

Sinun tähtesi me teemme työtä.
Sinun tähtesi me skääppäämme.
Sinun tähtesi me valehtelemme.
Sinun tähtesi me varastamme.
Sinun tähtesi me rosvoamme, tapamme, murhaamme.
Sinun tuloasi me juhlimme — ilolauluin ja heilutamme sinulle syyhyviä kämmeniämme.

Ja kun sinä lähdet, itkemme me sinun jälkeesi.

Sillä se, joka on saanut sinut kirstuunsa, sitä kunnioitetaan, sitä rakastetaan ja sitä totellaan. Sille heiluttavat koiratkin häntäänsä. Sille politikoitsijat pokkaavat, sille kaikki hännänlieruttajat hymyilevät, siitä naisetkin vesi kielellä katselevat.

Mutta se, jonka sinä olet hyljännyt, se on ihmisiltä hyljätyksi tullut kuin spitaalitautinen, kuin Ismaelin lapsi.

Sille ei kukaan hymyile. Vaikka se olisi enkeli valhepuvussa, niin eivät naisetkaan siitä välitä, ei kukaan tunne, ja sen täytyy totella kaikkia.

Halleluja. Sinä olet se voima, joka virkistät mielen tässä kyynelten laaksossa. Amen."

Sen jälkeen on paras pistää tämä jumala visusti taskuun talteen, sillä sen palvelijat ovat monet.

RAATAJAIN VALTIOTA KOETELLAAN

Onko meistä auttajaksi?

Miksi kieltää mikä ei ole kiellettävissä. Neuvosto-Venäjä on suuren vaaran uhkaama, joskaan ei kuitenkaan niin suuren kuin mitä luikurit ja työväenluokan julkiset veriviholliset väittävät. Kato on tehnyt puhdasta jälkeä Volgan seuduilla. Ilkeämielinen luonto on kuullut työväenvallan ahdistajain palavat esirukoukset ja rääkkää nyt suurta punaista valtakuntaa nälän skorpioneilla. Ei tämä tosin tapahdu ensi kertaa. Myös edellisinä vuosina on kuivuus jättänyt yhtä pahoja jälkiä mutta eri seuduilla Venäjän valtakuntaa, kun kato nyt sen sijaan on kohdannut yhtäjaksoista ja lisäksi viljavinta Venäjän aluetta. Maailman luopiolehdet samoin kuin porvarillnen sanomalehdistö on kiiruhtanut ilmoittamaan kadosta välittömästi kärsiväin lukumäärän moneksi kymmeneksi miljoonaksi. Täytyyhän onnettomuutta Neuvosto-Venäjän romahdusta kaihoavain sydänten lohdutukseksi huimasti suurennella. Kalinin virallisesti ilmoittamana tosiasiana kuitenkin pysynee, että onnettomuuden uhkaamain lukumäärä nousee vain 10 miljoonaan.

Sanomme "vain" mutta emme tee sitä kevytmielisellä olankohauksella. Sillä työläisten ja talonpoikain valtiota uhkaava nälänvaara on yhtä kaikki — kaikkien juuri läpäistyjen vaikeuksien kieltäytymyksien ja koettelemuksien jälkeen — suuri, niin suuri, etteivät muiden maiden toverit ja ihmisystävät (emme tarkoita luikureja emmekä varsinaisia murhaja ryöstöpäämiehiä) voi sitä ilman muuta sivuuttaa. Mutta eritoten kunkin maan työväenluokalle asettaa tämä uusi raatajavaltiota uhkaava onnettomuus vastaansanomattomia velvollisuuksia.

Juuri kaikkien maiden työläisten on etukädessä riennettävä torjumaan Venäjän nälkää. Sillä se on meidän muittenkin. Se näet voi herpauttaa neuvostovallan, se voi halvata sen iskuvalmiin käden, niin ettei se tarpeen tullen jaksa iskeä entistapaansa, kun yhdistynyt maailman kapitalismi mene ja tiedä maan tilannetta hyväkseen käyttäen jälleen usuttaa kahlekoiransa sen kimppuun. Ja jos työväenvaltio nälän heikontamana retkahtaisi polvilleen, niin tulisimme me kaikki tuntemaan siihen sattuneen iskun. Se olisi maailman suojeluskunta- ja ohranaporvariston suuri päivä. Se olisi maailman työväenluokan perimmäinen turmio, meidän menestystoiveidemme loppu pitkiksi ajoiksi.

On kyllä totta, ettei neuvostovalta heittäydy meidän, muiden maiden avun varaan. Se ei tee sitä nyt enempää kuin koskaan ennenkään. Se ei sulje silmiään uhkaavalta vaaralta vaan päinvastoin jännittää viimeisetkin voimansa onnettomuuden lieventämiseksi ja torjumiseksi. Koko työläismaa on liittynyt katkeamattomaksi avustuselinten ketjuksi. Koko valtio, hallituksesta aina vähimmän merkitsevään paikalliseen neuvostoon asti, on ryhmittynyt yhdeksi ainoaksi avunantokomiteaksi. Kuitenkin bolshevisti ei viero mustintakaan taantumuksen miestä tämän tarjoutuessa kantamaan kortensa yhteiseen kekoon. On järjestetty mitä suuremmoisin avustustoiminta siemenviljan ja elintarpeiden hankkimiseksi kadon kohtaamille seuduille. On mobilisoitu kymmeniätuhansia kaupunkilaistyöläisiä avustuksen hankkijoik-